

TONI BEGIĆ SUSTINA STVARNOSTI

TONI BEGIĆ

+
Sustina
stvarnosti

Toni Begić

Sušćina stvarnosti

2017.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

© Copyright Toni Begić. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

Koban zalogaj u raj.
Ratova sto.
Sodoma i Gomora.
Jedan potop i kobno raspeće.
Stvoreni za raj,
a činimo zlo kojem se ne nazire kraj.

Toni Begić

Pripremio: Toni Begić

Uredio i obradio: Nenad Grbac

TAJNA POSTOJANJA

Život?

*Je li to zaista sve ono što živimo?
Vječni labirint beskrajnih karmi,
pustih snova i lažnih nada?*

Smrt?

*Je li tako zastrašujuća ili je samo nepoznata?
Viseći most s kojeg neki samo prije padnu,
ili je to zapravo sve što sada smijemo biti i znati?*

IMAM TI JOŠ SAMO OVO REĆI

*Moje su vjeđe sve teže i teže.
Rado bih pružio ruke da razmaknem zavjese tame.
Opirem se, ali nemam više snage.*

*Nije mi žao sebe,
jer u mojim očima odavno smrt počiva.
Žao mi je djece što uzalud plaču,
natapajući beskrajne pustinje čovječanstva.*

*Ipak - kraj me vuče da ti rekнем.
Ne plači, dijete,
jer tvoje suze neće u pustinji ovog svijeta potaknuti
sjeme ljudskosti.*

*Čuvaj se čovjeka, te zvijeri pod maskom.
Hodat ćeš po rubu, ali ne pružaj ruku,
jer ta je zvijer lovac na dobre.*

GLUPOST INTELIGENCIJE

*Koliko ratova,
isukanih mačeva,
odapetih strijela,
ispucanih metaka!*

*Koliko riječi,
usmjerene mržnje,
isplakanih suza,
prolivene krvi!*

*Koliko patnje i boli,
palih ideala,
iskopanih grobova,
uništenih snova!*

*Koliko gluposti, a radi čega?
Radi svega onoga što bismo mogli imati,
a nismo ništa više
od buduće lešine,
kojoj će ostati samo kruna smrti
i možda put koji vodi nikamo,
jer ionako smo možda samo buduće - ništa.*

GRIJEH I SUZE

*Tjerala si srce na plač i grijeh,
i klela se da voliš me.
A sad se pitaš svaki dan
gdje su nestala maštanja i san.*

*Režeš kao staklo, hladna si kao led.
Ni tvoje usne nisu više kao med.
Ne znam što se s tobom zbiva,
ali nisi više što si bila.*

*Vani mrak, a duša mi još mračnija.
Umoran za natrag, ali ipak odlazim.
Dosta mi je svega, ne mogu više.
Ne govori mi da me voliš, molim te, nikad više.*

GRIJEH IMA SAMO JEDAN PUT

*Samo se pokloni i cijeli svijet će biti tvoj.
Prodaj mi dušu i budi svoj na svom.
Evo me, tu sam, a nitko od vas svet.
Doći ću opet po onog tko bude proklet.*

*Jedan vlak.
Jedna pruga, a iznad nas crna duga.
Kad je najgore,
vrag na licu nosi osmijeh,
a sve je manje i manje dobrih.*

GLEDAJUĆI ANĐELA

*Sjedim i gledam te.
Osmijeh ti nečujno s lica bježi.
Pitam se: »Sanjaš li mene i meni se smiješiš?«*

*Nikad nikom nisam rekao da ga volim,
a tebi bih to stalno govorio.
Ne da nisam htio – nego nisam mogao.*

*Mislio sam: »Nikad neću naći sreću«, ali evo, dobih
tebe.
I da sam Boga molio, bolje ne bih dobio.*

*Ne znam zašto su zvijezde tamo gdje je nebo,
ali znam zašto je moje srce tamo gdje je tvoje.*

JOŠ UVIJEK...

*Svako malo pomislim na tebe.
Mislim na one noći kad sam s tobom
i na kraj svijeta htio poći.*

*Volim tvoje srce što za drugog kuca.
Volim tvoju dušu što za drugog diše.
Iako te neizmjereno volim,
svakim danom volim te sve više.*

*Noćas je moje srce val
što se razbija na bezbroj kapljica od tuge.
Žao mi je što moramo ovako,
ali nema nam druge.*

JUTRO POSLIJE ZLA

Novo je jutro.

Po tko zna koji put, vatreni zmaj s istoka se budi.

Ništa neobično i ništa strašno.

To ja samo Sunce.

Strašno je ono što otkriva.

A to su žrtve.

Noćas jedni druge poklaše, u ime nečijeg boljeg sutra.

Strašno.

Ništa ne bi bilo čudno da su to zvijeri, ali ne - to su ljudi.

Zašto bi to i bile zvijeri kada su bolje od ljudi?

Je li ime čovjek drugo ime za Sotonu,

ili samo zlo u nekima sazrije u sutonu,

ogrezne u noći, a okupa se u sjaju jutarnjeg sunca?

KRAJ ILI POČETAK?

*Sunce samo što nije palo.
Mjesec se gasi, a zvijezdâ - tako je malo.*

*Visoka kula otvorenih vrata, a na njoj strpljiva,
uvijek ista crna odora, spremna pružiti zagrljaj
i primiti u svoje okrilje.*

*Na nepreglednim poljima crvenoga maka
svijet sniva zadnji san,
dok možda za novi početak
Bog kuje bolji plan.*

LJUBAV

*Kutak raja, čaša vina, ti i ja.
Večeras je moje srce tebi
što nikad nikome bilo nije.
Večeras te volim kao nikoga prije.*

*Za mene ćeš uvijek biti od drugih više.
Budi moja, budi mi sve,
i živjet ću za tebe.*

*Volim te zbog svega
zbog čega se može voljeti jedna žena.
Želim cijeli život uz tebe biti,
u tvojim očima živjeti i umrijeti.*

MOJ ŽIVOT

*Ispred mene kula smrti i tobogan želja,
ali što da poželim osim da me smrt zagri,
jer na ovom su svijetu bogati sve uzeli.*

*Danas jastrebovi, vrane sutra.
Stare noći, nova jutra.
Što smo bili danas - možda nećemo biti sutra.*

*Krvnik iza svakog kuta.
Ja sam žrtva, a noć je tako duga.
Dok smrt čeka miris krvi,
nadu mi daje to što znam da nisam ni posljednji ni prvi.*

NA PUTU ZA...

*Laganim korakom stigoh do mosta,
i odjednom - svaka misao iza mene osta.
Niz potok, jedva vidljiv, pluta magla -
gusta, siva i tako živa.*

*Rajskim prizorom zatečen,
ježim se do kosti.
Kao da sam zakoračio u neki drugi svijet -
svijet duhova, tako svet.*

*Paucima most od blaga škrinja.
Ograda mosta od bisera blista.
Sunce magli otima mjesto,
rađenje dana ne viđa se često.*

*Naglo me prenu i u stvarnost vrati
glas slavuja iz pravca paprati.
Nastavih putem dalje,
ali osta dojam koji me i dalje prati.*

GOVORILA MENI MATI...

Govorila meni mati:

»Pazi, sine, koga voliš!

Jedna ljubav, a sto tuga.

Preboljeti je nećeš moći da imaš dva života duga.

Reći ću ti, sine, iako ti dušu dira:

Svejedno je imaš li samo njivu ili blaga škrinju.

Kada boli, onda boli, ljubav ne bira.

Čudna je ljubav, sine.

To je ptica selica.

Nije onom kom je namijenjena,

nego onom kom je suđena.«

Protiv srca ne mogu, volim je jako,

zato ne tražim da me shvatiš, majko.

Makar morao i umrijeti,

voljet ću je, neće stati.

NA ŽALOST SVIH NAS

*Mnogi su od nas zlo pustili s lanca,
ne znajući da nas zlo za ruku drži
dok se u ponor baca.
Sanjam o svijetu bez atomskih bombi.
Sanjam o tome da se pored sebe čovjeka ne bojim.*

*Gledam i vidim.
Dodirujem i osjetim.
Dišem i mirišem.
Dakle, jesam i postojim.
Opet, pitam se, koliko stvarni mogu biti snovi?*

*Ja nisam jedan od nas.
Još nisam našao svoje mjesto.
Na ovom planetu nisam našao sreću,
a mislim da ni neću.*

NAŠ GRIJEH SVAGDAŠNJI

*U dnu duše grijeh nam vrišti.
Praveći se da smo drugačiji,
ne shvaćamo da smo svi isti.*

*Zlo koncem osвете šije ožiljke.
Čovječanstvo crne suze lije.
Djeca budućnost nemaju, a nikome stalo nije.*

*Ostavljamo im naš grijeh,
strah od čovjeka i nedosanjane snove.
Ostavljamo im borbu protiv onih koji žele uzeti sve,
misleći da će oni i to što imaju trajati zauvijek.*

*Da bar mogu otići s planeta,
pa da žive što živjeli nismo,
i da nikada ne saznaju
za naš grijeh svagdašnji.*

NEKOMU DRUGOME NEKO BOLJE SUTRA

*Zadnji anđeli lete u nebo,
zadnji vlak vozi zlo.
I Bog i vrag rekli su zbogom,
sve na zemlji ostalo je samo sebi.*

*Krotimo svemir satelitima,
sijemo polja minama.
Raspinjemo već raspete,
tjeramo ljude na nepotrebne pobjede.*

*U tuđoj nesreći tražimo sreću.
Dok politika stvara robove,
sirotinja kopa grobove.
Zmaj do zmaja, a vitezova sve je manje.*

*Spremamo se na bijeg,
samo tko, gdje i kada?
Bijeg na drugi planet?
Most na putu u raj?
Spasiti možemo samo sami sebe dok uzalud čekamo
kraj.*

*Kraj je puta, ali ne i priče,
jer iza nas će doći neki drugi,
koji će znati prepoznati, voljeti, sačuvati
ono što nismo vidjeli, mogli i znali mi.*

NIJE MI ŽAO

*Govoriš mi da me voliš,
a srce mi truješ lažima.
Ne moraš mi ni reći, jer znam -
tvoje srce u paklu počiva.*

*Budim se na tvojim usnama,
živim u tvojim očima,
a spavam u tvom srcu prokletom.*

*I sad kad sam kao gad odbačen,
samo što za pakao nisam označen,
vjeruj mi, žao mi nije,
jer sam s tobom prošao što nitko ni s kim nije.*

APSURD

Čovjek?

Jedini, sam protiv sebe.

*Nigdje nećete naći više ljepote, a toliko ružnih stvari;
više dobrote, a toliko zla; više sreće, a toliko tuge.*

Nesvjesnost svjesnoga.

*Onoga što vidi, čuje, osjeti, ima izbora i može
promijeniti - ali ne...*

To je ono čega su rijetki svjesni.

Šteta.

NISAM ZNAO

Ne znajući, u svijet vječnog sunca tamu pustih.
Ne samo da se sunce ugasilo – noćas i zvijezde gubi
moje nebo.

U svoj svijet te pustih i sve ti dadoh.
Zašto sam na kraju lažno ljubljjen, ni Bog odgovor ne
bi znao...

Mislio sam: »Želiš li nečije srce, moraš dati svoje«,
a ja sam zaboravljen i prije nego što sam ostavljen.

NOSTALGIJA

Još uvijek iste snove snivam, ali te u njima sve manje ima.

Siguran sam bio da te volim,
i kako onda da te prebolim.

Želim te opet vidjeti, zagrliti i reći: »Želim te«.
Želim da još jednom pokušamo
jer još toliko volim te.

NJEZINO IME POČINJE SLOVOM M

*Još se sjećam posljednjeg puta
i tvog crnog kaputa.
Otišla si brzo, tako ljuta.*

*I danas se nadam da ću te vidjeti kad izađem na vrata,
da ćeš mi prići sa suzama na licu
i zagrliti me oko vrata.*

*Svakog dana razmišljam o nama i ludim načisto.
Znam da nemam razlog da se borim,
ali srce i dalje osjeća isto.*

OPROSTI MI

*Ništa nisam uradio kako treba.
Ugasio sam i posljednju zvijezdu s našeg neba.
Oprosti mi.
Dopusti da sve popravim.*

*Svakim metrom dalje sve je teže i teže.
Jedno bez drugoga, a toliko nas toga veže.
Neću moći sam i ti to dobro znaš,
volio bih da mi možeš reći da mi opraštaš.*

*Nikad nisam mislio da će me tako biti strah
i da će mi biti tako stalo da osjetim samo tvoj dah.
Volio bih da je sve samo san -
jer tako se glupo osjećam.*

PONOVNO NIŠTA POSEBNO

Kraj stiže.

Bog oluju diže.

*I vrag u paklu čistku sprema,
počeo i on praviti reda.*

*Od tame i zla Bog više ne vidi svijet,
a vrag bi rado da je svatko od nas proklet.
Dok jedan na licu nosi osmijeh,
drugi će spasiti neke iako su ogrezli u grijeh.*

POSTOJI LI DRUGI PUT?

*Duga ravna cesta,
bez raskrižja i skretanja.
Cesta bez povratka.*

*Što je to moć?
Uzeti nekome život, a i sam umrijeti?
Što to znači biti bogat, a na drugi svijet ništa ne
ponijeti?*

*Dok jedni umiru u prokletstvu svoje sreće,
drugi će umrijeti u jadu svoje bijede.
Bez veze vodimo bitke - tako duge i tako bitke.*

PREVARIH SE

*Čim te ugledah, prevarih se.
Kako bih ja, kad to ni sam đavo nije znao.*

*U srcu mi pustinja,
a ti vjetrom igraš se.
Ali zapamti jedno:
i prije su oluje pijesak nosile, ali ga nisu odnijele.*

*I da vatre gore
i u pepelu sve nestane,
u meni još toliko ljubavi ima;
za tebe možda kasno, ali za mene još nije.*

PROKLETSTVO

*Snijući svoje sne, drugima ih ruše.
Želeći sebi dobro, drugima čine zlo.*

*Dođi da ti pokažem ponore pakla i vrhove raja,
a između svijet, tako proklet, bez kraja.*

*Smrt mi kruna, a nada mač.
Pitam se kakva korist, jer rado bih briznuo u plač.*

*Oduvijek širim krila, ali nigdje vjetra.
I da poletim, gdje da odletim?*

PROŠLOST SADAŠNJOSTI

Koban zalogaj u raj.

Ratova sto.

Sodoma i Gomora.

Jedan potop i kobno raspeće.

Stvoreni za raj,

a činimo zlo kojem se ne nazire kraj.

Da smo bar izgubljeni u nevremenu - ali ne...

Izgubljeni smo u ovom ludom vremenu.

Kao indigo zla ostavljamo trag.

Nigdje Boga, a neće nas ni vrag.

RAJ OD PAKLA

*Dobro došli u raj od pakla!
Kud god kreneš, čeka te neka bol,
tako teška, jaka, ali opet slatka.*

*Ja sam na granici ljubavi i mržnje,
laži, istine i sprdnje,
i uvijek mi za sreću samo malo fali.*

*Dosta mi je onoga što mislim.
Mislim da sam sebi lažem,
da sam za ljubav stvoren i da mogu biti voljen.*

*Polako nestajem kao točkice rose.
Kad sve k vragu ide, onda mogu i ja,
jer i u pakao te anđeli nose.*

*Ne znam jesam li trebao biti prije ili poslije rođen?
Znam samo da sam došao u pogrešno vrijeme,
kada umjesto sunca divlja nevrjeme.*

SAM

*Što će mi sve ako sam sâm.
Da bar mogu vratiti prošlo vrijeme,
da bar postoji čarolija,
da bar imam moć.*

*Što na crnom nebu znači biti sama zvijezda?
Nikoga da ti se divi?
Nikoga da te poredi i ničega da te zasjeni?*

*Htio sam samo tebe, ružâ vrt i kamenu ogradu,
a sve što sada imam škrinja je sjećanja.
Tako laka za ponijeti, a tako teška za imati.*

SAN

*Bez kucanja u san mi ulaziš
i kažeš mi: »Volim te«, a ja se pitam:
»Zašto uvijek sanjam što mi suđeno nije?«*

*Prilazim i ljubim ti vrat, kao što leptir ljubi cvijet,
znajući da mi je život lažan i sjetan
jer ja samo u snovima mogu biti sretan.*

*Volio bih da krašiš svaki moj san
i da nikad ne prestane.
Vječno sanjao bih te jer stvarnosti se bojim,
da mi odeš i izgubim te.*

*Sad moram priznati – volim te.
Za svojim srcem idem, slijepo pratim te.
Da idem protiv srca, zgriješio bih i prema Bogu,
uzvрати mi ljubav jer ovako više ne mogu.*

SLIJEP OD LJUBAVI

*Dok te zvijezdâ krasi sjaj,
za ruku te uzimam.
Od ljubavi slijep ne primjećujem
da opet dušu đavlu predajem.*

*Ljubim ti usne slađe od meda,
a ti me tjeraš da ti se predam.
Zagrljaj tvoj kao mreža pauka,
nježna i meka oteti mi se ne da.*

*Dok noć ovaj dan skriva,
ti u meni već novi budiš.
Usne su ti poput vatre vrele,
a kosa na dodir - da poludiš.*

*Ako su anđeli kao ti,
neće mi biti žao umrijeti.*

ŠTO JE TO ZLO?

*Ima li išta strašnije od vjetra što zavija,
u noći bez zvijezda od koje te prolazi jeza?*

Noć vještica?

Petak trinaesti?

*Ma što nam to nosi zlo, osim onoga što u srcu
nosimo?*

Zlo je tama u našim očima.

Zlo je mračna tajna što u srcu počiva.

STRAH

*Pogled bez sjaja.
Milijun milja od Boga daleko.
Odsutan sam.
Već dugo - daleko sam.*

*Svijeća je dogorjela,
nova zora sviće.
Ponovno je mirno, ali osjećam -
negdje u daljini zlo se miče.*

*Ni sam više ne znam gdje sam.
Još u tom paklu tražim se.
Još pokušavam spasiti se.*

STRAST

Ja samo jedno znam:

što ni zbog koga nisam, sada zbog tebe osjećam.

Polomi mi krila, ne daj da odletim.

Voli me tako jako, kao trn u tijelu - da te osjetim.

Teško je vjerovati da postojiš,

ali evo - tu, kraj mene stojiš.

Trepni tim očima svojim, nek trepne cijeli svemir,

samo daj da osjetim taj ludi nemir.

STVARNOST JEDNOG HOMO SAPIENSA

*Ležim, a oni nogama me šutaju.
Pitam se zašto, jer ja sam samo jedan od mnogih,
koji želi puno manje od onoga što oni već imaju.
Misli mi lutaju jer bol ne osjećam.
Budim se i zahvaljujem Bogu što se samo istog kroz
more sjećam.*

*Tu sam još, ali realno, više ne postojim.
Glumeći da je moja stvarnost nešto ljepša,
obilazim zadnja lijepa mjesta u potrazi za portalom
u neki ljepši svijet, spokojan, miran i svet.*

*U glavi mi slika davno nestalih polja u cvijetu
i bezbroj leptira u letu.
Pokušat ću spasiti što se spasiti dâ,
ako ništa drugo, bar ovo malo lijepog sjećanja.*

*Lagao bih kada bih rekao da mi ovaj svijet nije bio
drag,
ali ako nađem portal, sigurno ću skriti trag.
Imam pravo biti sebičan, ali nikoga ne mrzim.
Ja sam samo jedan od onih što je natjeran da zazire
od ljudi.*

SUZE

*U suzama možemo vidjeti dugu, sreću, tugu.
U njima možemo vidjeti mnogo,
čak pronaći i put do Boga, ali ništa od toga.*

*Dok je svijet umoran i bez volje,
budale tjeraju heroje
da kroz suze nevinih traže put do pakla,
iz kojih niču demoni osvete.*

*Sve smo žešći i odlučniji
u potrazi za svetim gralom uništenja.
Nesvjesni da već jesmo
i da imamo ono što tražimo.*

*Zasuti puteve trnjem?
Iako je razlog imao, to ni Bog nije htio.
Tko nam je kriv
što suzama zazivamo pomoć
onoga koji odavno zbog nas nije živ.*

TAJNA

*Mislim da je sada vrijeme,
otkrit ću ti tajnu dugo čuvanu.
Vjeruj mi, molim te, pristani.
Vodim te na jedno mjesto. Vodim te u zemlju ljubavi.*

*Na tom mjestu vrijeme je stalo.
Tamo bitke prestaju i tuge nestaju.
Sklopi oči, molim te, pristani,
i pođi sa mnom u zemlju ljubavi.*

*Pođi sa mnom gdje orlovi u suton lete.
Tamo plavom nebu kraja nema.
Tamo se čuje samo mora šum.
Tamo anđeli mirno spavaju dok se nama nadaju.*

*To je mjesto u srcu mom.
Samo ako vjeruješ, možeš sa mnom.*

TUGA

*Moja duša više nije raj.
Anđeli više ne dolaze.
Sve što je bilo kao da nikad bilo nije.*

*Srce? Imam li ga još?
Ni sam više ne znam.
Ne znam što da mislim,
ali sigurno znam što osjećam.*

*Gledam more i razmišljam.
Možda i nije sve tako crno?
Možda je samo plavo?
Ni valove više ne čujem.
Možda ne tuku onako snažno?*

*Možda sve to samo sanjam?
Pitam se, jesam li budan?
Zamisli, počinjem se radovati,
ali na kraju shvatim -
ostaje mi samo s tugom ratovati.*

U IŠČEKIVANJU SMRTI

*Još jednom želim pogledati val što će se stopiti s tisuću
njih,
i iskru što će s bezbroj njih u vatru planuti.*

*Zvijezde odavno nemaju sjaj.
Sunce više ne izlazi.
Mjesec je bacio ljestve, silazi.*

*Nestao je san.
Umire i zadnji dan.
Budi se nova noć, ovaj put - zauvijek.*

VAMPIRICA

*Mjesec polako zri, taj sjajni vrag.
U snijegu je krv, ali ne vidim trag.
Kamo god se okrenem, čini mi se, sve se miče.
Noćas je u svakoj sjenci strah.*

*Da ne znam, pogađao bih.
U njenoj crnoj kosi pahulje se kao zvijezde gnijezde.
Njen divni osmijeh skriva očnjake.
I što da mislim sad kada znam da je noćas kriva samo glad.*

*Tik do mene, žrtvi zbog ugriza upravo srce vene.
Dok mi strah struji kroz vene, hvatam sjenku u obliku žene.
U plamenu oka njena izgara i smrt jer je besmrtna.
Tješim se i govorim si: »Ma to je samo žena«.*

*Dok o njoj razmišljam, sav se ježim.
Ni sam ne znam lovi li mi se ili mi se bježi.
Nema traga, pravca nema. Nestaje kao u vjetru prah.
Mi smo samo žrtve što u ulozi lovca skrivamo strah.*

*Ona je svuda oko nas, ali ne ispušta glas.
Tiha je i nježna, ali smrtonosna baš kad ti od smrti nudi spas.
Ako sam ja lud, ne budi ti.
Ne izazivaj sudbinu, bježi, bježi.*

VOLIM TE

Volim te.

*U meni budiš ljubav i činiš me ovakvim kakav sam
prema tebi.*

*Želim da osjetim svaki tvoj pokret,
tvoju želju i misao, da bi sve imalo smisao.*

Toliko je na svijetu zla, laži i prijevare.

Neka naša ljubav bude dokaz i pobijedi sve.

Dopusti da te podignem i okrenem.

Možda ćeš to jednom htjeti, a ja to neću moći.

U ovim riječima: »Volim te, zauvijek tvoj«

stoji milijun »laku noć« i »dobro jutro«,

*»kako si«, »nedostaješ mi«, »želim te«, i opet – »volim
te«.*

ZABLUDA

*Svi smo bili u redu kada se dijelio kraj.
Ali to što ga je dijelio Bog
ne znači da ćemo u raj.*

*Uzalud sva slava, ordenje i pobjede.
Uzalud pitanja što sveci i Bog rade,
jer za nas odavno nema nade.*

*Male ruke da uzmu sve,
škrte duše da malo daju,
a srca tako velika da su prokleta.*

*Skinimo oblake.
Ugasimo sunce.
Sve što je na zemlji ionako - zadnje je.*

BOJIM SE ČOVJEKA

*Prošla je još jedna sigurna noć,
a sa mnom se budi strah, moj vjerni pratilac.
Za mene je već rođenjem vrijeme stalo,
jer je već tada zlo ovog svijeta na moja pleća palo.*

*Prilazim prozoru i dižem roletu.
O, da - već jutro je.
Vani sunce sija. Opet isti san.
Bit će divan i ovaj dan.*

*Ne bojim se ničega - osim čovjeka,
te tihe zvijeri što pogledom mjeri,
jer čovjek je čovjeku što zmaj zmaju nije bio.
Imam li izbora, pitam se dok u raljama sna ritam se.*

*Naravno - uvijek ima izbora.
Spustit ću roletu kao i jučer,
ostati u sigurnosti tame, te divne dame,
koja me sve češće grli i čuva od stvarnosti.*

KRAJ

*Dok mjesec izlazi i sjenke otkriva,
i ne sluti da me podsjeća
da za mene sve nestaje
i da sve što je sjajno bilo sad tama postaje.*

*Večeras smo rekli posljednje svoje.
Osjećam kako mi zima dušu steže,
a u srcu mi neka tiha zvona zvone.
Snijeg je bijel, ali nekako sve u sivilu nestaje.*

*Odlazeći, iza mene samo trag u snijegu ostaje.
Mislio sam: sve će trajati dulje,
ali pahulje skrivaju trag i nitko neće znati da sam bio
tu,
i da sam ti nekad bio drag...*

ZA GENERACIJU X

Proljeće je.
Mòre se kopnu divi.
Ja između stojim,
a u meni svaki atom taj osjećaj živi.

Razmišljajući o vama,
iako sam sretan, u dubini duše plačem.
Ne zbog sebe, nego zbog vas koji se sada pitate:
»Što je to proljeće?« dok ovo čitate.

RECENZIJA KNJIGE SUŠTINA STVARNOSTI

IZMEĐU LJUBAVI I ZLA (Toni Begić: "SUŠTINA STVARNOSTI")

U našim turobnim vremenima, kada je "opredmećeni" svijet, pun reklama i senzacija, zaglušio svijet duše, valja pohvaliti svaku aktivnost pisanja – pokušaj da se nutrinom odupremo vanjskom. Kada je o poeziji riječ, mnogo je pjesnika "opće prakse" (onih kojima poezija nije umjetnička profesija), koji mukotrпно plaćaju vlastite naklade ne bi li na tržištu, otrovanom trivijalnostima, probili barem tunelčić do čitatelja. Među takvima je i Toni Begić, autor zbirke *Suština stvarnosti*, pjesnik koji tek ulazi u svijet poezije, ali i taj ulazak valja popratiti recenzijom, dati podršku autoru kojem je iskrenost "pogonsko gorivo" za pisanje pjesama, koji, drugim riječima, piše "iskustvenu" poeziju, odnosno koji želi naprosto oriječiti svoju nutrinu.

Čak ni o profesionalnim umjetnicima, poniženim bijednim honorarima, više nema smisla pisati negativne kritike – oduzmemo li piscu i posljednju koricu kruha, mogućnost da proda knjigu u maloj nakladi, stvorili smo depresivca koji nema "ni para ni slave", koji gubi svaki motiv, svaki uzlet, svaki smisao svog umjetničkog posla. Produbljujemo depresiju koja je ionako kao tmasti oblak zaklonila umjetnost. Na žalost, došlo je vrijeme da se kritika solidalizira s piscem, da otupi oštro pero, da kritizira oprezno, da katkada radije recenzira umjesto kritizira, da bude taktična, da misli ne samo na tekst nego i na ugroženo dostojanstvo pisca. Možda jedini tračak ljudskog u sramotnim uvjetima za domaćeg pisca.

Toni Begić samouki je pjesnik, koji tek krči putove do izdavača, a svaki pokušaj da se poezija uopće piše (u ovim površnim prozaičnim vremenima) valja pozdraviti – dokaz je

to da poezija ipak ne doživljava sumrak (kako je najavljivao Tin Ujević), nego da je poezija naprosto urođena potreba suptilnog bića da iskaže potisnute emocije u vremenu dominacije stvari.

Eto, poeziju danas sve više pišu čak i bića kojima poezija nije poziv, koji se uopće ne žele dokazati na sajmištu književnih taština, kojima je poezija žudnja za kontriranjem bezdušnom svijetu. Žele tihu opoziciju materijalističkom svijetu koji ih guši, lagani izdah ljudskog na papiru, iskaz čežnje za boljim svijetom koji vazda "lebdi" kao mogućnost, ali se ne izgrađuje. Toni Begić nije, dakle, profesionalno posvećen stihotvorstvu (njegova "iskrena" poezija izbjegava ukrasne metafore, poredbe, složene pjesničke slike), on je pjesnik koji spontano gradi svoj umjetnički svijet, nije osobito posvećen formi koliko je udubljen u sadržaj, u lica i naličja izgubljenog svijeta koji zadobiva skromne, tužne i nostalgичne pjesničke slike. Stih mu je jasan, čitljiv, prozaičan, ogoljen, sadržaj upadljiviji od forme, poruke su mu jasne, a pjesničke poente jezgrovite.

Nema tu neke velike poetizacije svijeta, ali ima mnogo ljudskih slika, jadikovki i žalopojki koje nas stalno podsjećaju na duboki smisao svijeta u kojem jesmo. Begić ne prinosi misli na oltar uzvišene poezije koliko na oltar unižene ljudskosti. S obzirom na duboki poriv da se pjesnički izrazi i s obzirom na izrazitu osjetilnost, za vjerovati je da će Begić na svom budućem pjesničkom putu sve više povezivati duboke misli i visoku umjetnost poezije.

Begićeva zbirka je poput kruga podijeljenog na dva različita dijela – jedan dio je svijetao, romantičan, posvećen neostvorenoj ljubavi koja ipak nije ubila autorovo umijeće voljenja, drugi dio je taman, meditativan, zaokupljen

sveprisutnom nepravdom u svijetu, koja se katkada pobjeđuje snovitim usklikom ljepoti. Tako pjeva: *“Rajskim prizorom zatečen, ježim se do kosti. / Kao da sam zakoračio u neki drugi svijet - svijet duhova, tako svet.”*

Zbirka kombinira romantiku (na žalost, neuzvraćenu) i pesimizam koji nastaje kada se idealizam pravednika uruši. Begić je razočaran svijetom u kojem je kapital, poput velikog otrovnog pauka, svojim nogama “obgrlio” svijet - svijet u kojem cure otrovi laži, prijevare, intrige i u kojem se ljudskost može samo povući u sebe, da bi iz prikrajka pisala smrtovnicu svijetu i tužnu odu izgubljenoj dobroti. Stoga u njegovim skromnim stihovima toliko tuge, sjete, nostalgije i bola – bijes izostaje jer čovjek nema moć izmijeniti svijet, ali ima još snage odsanjati bolji.

Preostaje neka nedefinirana vjera u renesansu duha, uzlet u apstraktne visine, no konkretni putovi su trnoviti, a nebo ipak jako visoko. Razapet između ideala i zbilje Begić piše: *“Duga ravna cesta. / Bez raskrižja i skretanja. / Cesta bez povratka.”* U tim stihovima svijet gubi smjernice i koordinate, sve postaje besprizorno i dezorijentirano, svijet prepun reklama i stvari na koncu je izjednačio sve zvukove i boje, ostaje pustinjsko sivilo, odnosno nigdina.

Ponekad Begić nabraja ljude i stvari u iskvarenom svijetu (oružje, kapitaliste, ratove), ponekad razočaranje prelazi u slutnju Zla kao takvog, neke više, “maglovite” sile koja je ovladala svijetom, pa nam takve slike stvaraju duboku jezu jer Zlo nema vremena ni mjesta, nema konkretna staništa. No, Begić se odupire dubokoj rezignaciji otvarajući oči i pred ljubavlju kao jedinom preostalom oazom gdje se biće dijeli s bićem bez prevlasti “stvari”, gdje se još gleda u srce, u svijetu

koji je posve oslijepio pred idealima. Neuzvrćena ljubav najjača je ljubav – uzvrćena stvara romantičnu idilu, u kojoj duše patetično tonu u virove osjećajnosti, a neuzvrćena stvara dramu, čežnju, zaziv, množi raznolike emocije i stvara izvjesnu pjesničku dinamiku.

Begić ipak ne gubi nadu – vjeruje u tragove ljudskosti, u krijesnice na crnoj podlozi, pa stoga njegova poezija nije posve utonula u sumrak i sjene, ona je više sjetna, a sjeta se “lomi” između razočaranja u blage nade u neko bolje mjesto ljudskog opstanka.

Begiću je poezija ispovijest, subjekt je on sam, kao osoba, a razočaranje, gubitak duboke subjektivnosti u svijetu pukih objekata “ovija” asketskim stihovima. Njegova poezija je oda izgubljenoj čovječnosti, tužbalica zbog izokrenutih vrijednosti i otuđenja, pa tako piše: *“Praveći se da smo drugačiji, ne shvaćamo da smo svi isti. / Zlo koncem osvete šije ožiljke”*. Izjednačavanje ljudi i stvari jedan je od najčešćih motiva njegove poezije – gubitak različitosti, individualnosti najveći je poraz ovoga doba u kojem su se svi glasovi (tržišnog vašara) pretvorili u mrmoljenje, nepodnošljivi žamor, kao da su se sve radio stanice ovoga svijeta pobrkale. Stoga, piše pjesnik, *“Sve je na zemlji ostalo samo sebi”*.

Pohlepa postaje samosvrshovita, svijet ulaže sam u sebe i od sebe uzima, a nekoristoljubivi subjekt se povlači u zaklon. Begić žudi mir u nemiru, slobodu u velikim okovima, tišinu koja budi sve silnice nutrine, a ima li većeg zaklona od poezije? Nema. Begić je svjestan da je to jedini preostali prostor suptilnog bića i zato je “pobjegao” u terapijski svijet stihova.

U ciklusu Begičevih mračnih pjesama subjekt se potpuno gubi, ispijen zlim svijetom od kojega su odustali i Bog i vrag – on stoga prkosno ubija u sebi nadu, vjeru, u destruktivnoj zbilji postaje autodestruktivan, poništava i vlastito postojanje, pretvarajući se u sjenu što samo čeka da se raspline u svršetku svijeta. To je kataklizmička poezija, u kojoj subjekt nije zaokupljen samo vlastitom intimnom, nego civilizacijskim apsurdom, odnosno sveprisutnom nepravdom, silom, snagom jačega pod lažnom zastavom demokracije.

Tek ponegdje zaiskrit će sjećanja na izgublenu ljepotu, kao u pjesmi *Stvarnost jednog homo sapiensa*, a u pjesmi *Na putu za...* u magli na mostu izrodit će se svijet raplesanih duhova i probudit će se Sunce, no sve će ostati vizija poslije koje će se, kao i uvijek, osamljeni subjekt stropoštati u zbilju i opet dokinuti i smisao snova. Begičeve pjesme iskazuju moć stvarnosti i nemoć iluzija, snagu nepravde i slabašnost pravde, ludilo makrokozmosa i krhkost mikrokozmosa, u kojemu subjekt traži posljednje sklonište pred opću uzbunu. Ne ostaje više ništa osim vapaja, upućenoga kome, čemu? Adrese nema, stoga je muka još teža, još veća.

Ljudska pohlepa nije samo uzela dušu životu, nego i svemiru, pa čovjek više nema dovoljno prostora ni za snoviđenja, ni za maštu – stoga će u pjesmi *Zabluda* pjesnik poželjeti da skinemo i oblake, da ugasimo i sunce, kako bi nestalo posljednjih uzaludnih nada i kako bi se čovjek “osvijestio” u potpunom ništavilu kao apsolutno ništavan. Jer život je u stalnom strahu nepodnošljiv (strah je jedini dominantni osjećaj u Begičevim pjesmama), stoga suho stablo koje se trese na pustoj zemlji valja iščupati, jer nema više nikakve svrhe – osamljeni čovjek u prkosu poželi još samo poništiti sama sebe.

Povijesno zlo (ratovi, mačevi, strijele...) ujedno su i dokidanje povijesti, jer sve će završiti u apokalipsi, baš kao u Knjizi otkrovenja, a onda će, kako Begić dade naslutiti, možda niknuti neki bolji svijet.

Premda je jedini raj na zemlji ljubav, i on je zatrovan nepovjerenjem, nedostatkom odanosti, požrtvovnosti, pa su stoga Begićeve ljubavne uzaludna žudnja za odbjeglih Amorum, koji se povukao iz ovoga svijeta jer ni njegove ljubavne strijele ne pogađaju više metu.

Stoga je Begićeva poezija opjevavanje svijeta u kojemu više nema pjesme, to je zaneseno sviranje bez zvuka, slikanje bez boja. U pustoj zemlji svejedno ostaje poriv za poezijom, koja jedna dokazuje da je duša, svemu unatoč, još uvijek živa. Begiću preostaje da u tom opustjelom svijetu i dalje diše kao pjesnik, da iskoristi svoje potencijale i svoje lijepe misli u ružnoj zbilji i dalje ovija u stilske figure.

Lada Žigo

Bilješka o piscu:

Toni Begić

Toni Begić, rođen je 13.02.1975 u Derventi.

Djetinjstvo je proveo u Mišincima u blizini Dervente gdje je završio i osnovnu školu. Srednju školu za tokara polazi u Derventi.

1992 godine, zbog ratnih neprilika izbjegao je u Slavonski Brod u Hrvatskoj gdje srednju školu završava kao keramičar.

Pisanjem, prvo pjesama, koje dosad nije izdavao, počinje 1996, a roman "Legenda o kraljevstvu zvijezda", je napisao i objavio u razdoblju od 2013 do 2016. godine

Pisac do današnjeg dana živi i radi u Slavonskom Brodu.

Sadržaj:

TAJNA POSTOJANJA	5
IMAM TI JOŠ SAMO OVO REĆI	6
GLUPOST INTELIGENCIJE	7
GRIJEH I SUZE	8
GRIJEH IMA SAMO JEDAN PUT	9
GLEDAJUĆI ANĐELA	10
JOŠ UVIJEK...	11
JUTRO POSLIJE ZLA	12
KRAJ ILI POČETAK?	13
LJUBAV	14
MOJ ŽIVOT	15
NA PUTU ZA...	16
GOVORILA MENI MATI...	17
NA ŽALOST SVIH NAS	18
NAŠ GRIJEH SVAGDAŠNJI	19
NEKOMU DRUGOME NEKO BOLJE SUTRA	20
NIJE MI ŽAO	21
APSURD	22
NISAM ZNAO	23
NOSTALGIJA	24
NJEZINO IME POČINJE SLOVOM M	25
OPROSTI MI	26
PONOVRNO NIŠTA POSEBNO	27
POSTOJI LI DRUGI PUT?	28
PREVARIH SE	29
PROKLETSTVO	30
PROŠLOST SADAŠNOSTI	31
RAJ OD PAKLA	32
SAM	33
SAN	34

SLIJEP OD LJUBAVI	35
ŠTO JE TO ZLO?	36
STRAH	37
STRAST	38
STVARNOST JEDNOG HOMO SAPIENSA	39
SUZE	40
TAJNA	41
TUGA	42
U IŠČEKIVANJU SMRTI	43
VAMPIRICA	44
VOLIM TE	45
ZABLUDA	46
BOJIM SE ČOVJEKA	47
KRAJ	48
ZA GENERACIJU X	49
IZMEĐU LJUBAVI I ZLA	51
BILJEŠKA O PISCU	58
SADRŽAJ	59

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:**

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje

smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Toni Begić

SUŠTINA STVARNOSTI

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb*

Urednik:

Nenad Grbac

Lektura:

Perica Oreč

Begić, Toni

SUŠTINA STVARNOSTI

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-059-7

IZMEĐU LJUBAVI I ZLA

(Toni Begić: "SUŠTINA STVARNOSTI")

U našim turobnim vremenima, kada je "opredmećeni" svijet, pun reklama i senzacija, zaglušio svijet duše, valja pohvaliti svaku aktivnost pisanja – pokušaj da se nutrinom odupremo vanjskom. Kada je o poeziji riječ, mnogo je pjesnika "opće prakse" (onih kojima poezija nije umjetnička profesija), koji mukotrpno plaćaju vlastite naklade ne bi li na tržištu, otrovanom trivijalnostima, probili barem tunelčić do čitatelja. Među takvima je i Toni Begić, autor zbirke Suština stvarnosti, pjesnik koji tek ulazi u svijet poezije, ali i taj ulazak valja popratiti recenzijom, dati podršku autoru kojemu je iskrenost "pogonsko gorivo" za pisanje pjesama, koji, drugim riječima, piše "iskustvenu" poeziju, odnosno koji želi naprosto oriječiti svoju nutrinu.

